

James Barclay oli juuri täyttänyt 22. Juhlat eivät olleet olleet erityisen viihdyttävät, koska liikaa juonut ja oksentanut Kimberley ja hajonnut ikkuna olivat hiukan himmentäneet hänen tunnelmaansa. Hänen asiansa eivät siltikään olleet erityisen huonosti, vaikka Ford Escort reistasikin jälleen. Sillekin pitäisi varmaan tehdä jotain muutakin kuin vain toivoa parasta. James haukotteli. Hänen huoneensa oli jo valoisa, ja unen päästä ei saisi enää kiinni yrittämälläkään. Päänsärky kaikkoi vaimon hankkimalla jotain tekemistä jolla sen unohtaa, ja niin James vaihtoi vaatteensa ja meni ulos ilman aamupalaa, kahvia tai hampaidenpesua. Tänään oli Fordin päivä. James avasi Escortin konepellin. Sininen maali ropisi ruosteen päältä. James ymmärsi omasta mielestään paljonkin autoista, vaikka olikin lentokonemekaanikko. Käynnistymisongelmat saattoivat kyllä johtua monesta asiasta, mutta hän ei aikonut viedä autoa minnekkään korjattavaksi ennen kuin oli ensin yrittänyt itse. Hyvin lyhyeltä tuntuneen puolituntisen tarkistelun ja säätämisen jälkeen James jysäytti Fordin konepellin alas ja harppoi rattiin. Hän väänsi avainta, ja Ford yski sairaalloisesti, kuin 50 vuotta putkeen polttanut tupakoija. Yskintä päättyi suureen loppurykäisyyn, ja kone alkoi hyrrätä suorastaan nätilä äänellä. James hymyili itselleen. Kyllä hän ymmärsi yhtä ja toista autoistakin. Hän katseli alas kasvoillaan ehkä tiukahko ilme, jos joku olisi sen voinut nähdä. Hän katseli, ja pohdiskeli kokemiaan vääryyksiä tämän tapauksen tiimoilta. Siitä oli ehtinyt kulumaan jo hetki kun Hän oli ehtinyt puuttumaan tämän tapauksen asioihin niin, että se huomattiin, ja sen havaitsi hyvin nopeasti. Mikään ei ollut kohdallaan huolimatta siitä, että viimeäkemällä tilanne oli ollut vielä kohtuullisen valoisa. Hän ei oikein osannut päättää mitä tämän kokeen kanssa tehdä, Hän kun ei ollut kohdannut vastaavaa epäonnistumista aiemmin. Kate Kuhlmann katseli kattoa. Se oli valkea, tai paremminkin harmaa, joka oli joskus ollut valkea. Tyttö katseli kattoa ja ajatteli. Koulu teetti työtä, ja hän oli kahden vaiheilla ryhtyä jo töihin, kun ryhtyi ajattelemaan Jamesia. Siinä puuhassa hän saisi vierähtämään tovin jos toisenkin, jos lopettaisi kellon tarkkailemisen ja keskittyisi kunnolla. Kykenemättä vastustamaan rutiinejaan hän kuitenkin vääntäytyi ylös jo ennen yhdeksää. Myöhemmin Kate käveli tien reunassa, pitäen koiran hihnaa oikeassa kädessä vastoin pentuoppaiden ohjeita. Hän katsoi itse tietävänsä paremmin, olihan kyseessä jo hänen toinen koiransa. Ilma oli painostava, ja aurinko toi mieleen tunkkaista valoa hohtavan hehkulampun. Yhtäkkiä lamppu pimeni, kuin joku olisi kumartunut sen eteen. Taivaalla oli nyt todella tummia pilviä, jokin niistä oli ajelehtinut auringon eteen. Ilmassa kävi pieni tuulenvire. Kate katseli pilviä, ja huomasi näyn jonka oli jo ehtinyt 23 vuotensa aikana oppia tuntemaan. Tornadopyörre heilui pilven reunassa kuin kaatumaisillaan oleva laatikkopino. Kova tuulenpuuska iski Katea vastaan, nyt siitä suunnasta johon kevyt hengenveto oli mennyt. Tornado näytti tulevan kohti, ja Kate tiesi, että silloin ei jääty odottamaan. Kate kurkisti ikkunastaan. Tornado oli hävinnyt yhtä äkkiä kuin oli tullutkin, eikä ilmassa näkynyt enää merkkiäkään voimista, jotka olivat vielä äsken raivonneet. Puhelin soi, ja Kate ehti pelätä sen jo olevan Katen Ben-setä joka peruu koiravahtinsa, mutta se olikin kouluviraston työhönsä tympääntynyt työntekijä kyselemässä tietoja opiskelijakorttiin. Kate lateli tietonsa huojentuneena. James painoi jarrua viimeitingassa. Valo ehti juuri vaihtua, eikä poliisiauton edessä viitsinyt rikkoa liikennesääntöjään. Hän kurkotti kohti auton kasettisoitinta ja The Exploitedin kasettia aikansa kuluksi, kun maa alkoi täristä. Oli kuin joku olisi ottanut ja ravistellut maailmaa oikein kunnolla, siltä Jamesista tuntui. Onneksi sitä ei kestänyt kuin hetken. Kate katseli taas taivasta. Nyt se oli kauniin sininen. Äkkiä se muuttuu, hän mietti siemaiden maitokahviaan. Erikoinen aamu, mutta toivottavasti myös illasta tulisi erikoinen, Jamesin kanssa... Hän tunsu kuinka maa värähti hiukan. Se oli kuitenkin niin vähäistä, että hän ei siitä juuri huolestunut. Maan värähtäminen tuntui Katesta kyllä oudolta, kun hän ajatteli sitä tarkemmin. Ei

Coloradossa ollut maanjäristyksiä maanjäristyksiä maanjäristyksiä. James painoi jarrua viimetingassa. Valo ehti juuri vaihtua, eikä poliisiauton edessä viitsinyt rikkoo liikennesääntöjäkään. Hän kurkotti kohti auton kasettisoitinta ja The Exploitedin kasettia aikansa kuluksi, kun maa alkoi täristä. Oli kuin joku olisi ottanut ja ravistellut maailmaa oikein kunnolla, siltä Jamesista tuntui. Onneksi sitä ei kestänyt kuin hetken. Kate katseli taas taivasta. Nyt se oli kauniin sininen. Äkkiä se muuttuu, hän mietti siemailen maitokahviaan. Erikoinen aamu, mutta toivottavasti myös illasta tulisi erikoinen, Jamesin kanssa... Hän tunsu kuinka maa värähti hiukan. Se oli kuitenkin niin vähäistä, että hän ei siitä juuri huolestunut. Maan värähtäminen tuntui Katesta kyllä oudolta, kun hän ajatteli sitä tarkemmin. Ei Coloradossa ollut maanjäristyksiä. Maanjäristyksiä. Hänen mieltään vaivasi omituinen muisto. Hän seisomassa jähmettyneenä keittiön lattialla, ajatellen maanjäristyksiä maanjäristyksiä maanjäristyksiä. Maanjäristyksiä stereona, tuhannesta äänestä yhtä aikaa hänen päässään. Kate meni peilin eteen ja tarkkaili itseään. Hän oli terve, elossa ja hereillä. Kate huomasi läikyttäneensä kahvia rinnoilleen jossain välissä. Hän olisi näyttänyt nykivän partaansa jos joku olisi päässyt katsomaan. Tapaus oli ajautunut pattitilanteeseen, koska normaalit toimet eivät näyttäneet juuri toimivan. Ne eivät aiheuttaneet lainkaan sellaisia reaktioita aineksessa, kuin mitä Hän oli tottunut saamaan. Sisällössä oli tapahtunut väliaikana, joka oli vain murto-osa siitä ajasta jonka koe oli ollut olemassa, omituisia ja käsittämättömiä teknologisia ja tiedollisia kehitysaskeleita, ja niiden edessä Hän tunsu olonsa suorastaan voimattomaksi. Se oli Hänestä niin kovin turhauttavaa. Kate sai vaatteensa vaihdetuksi ja soitti sedälleen Benille. "Ben." "Hei setä! Kate täällä! Minä tuon Punton sinne kolmen tunnin päästä", Kate sai väännettyä positiivisen äänensävyä. "Hyvä on. Mutta älä tule aiemmin. En ole paikalla." Hän yritti vielä kerran, tekemällä saman kuin viime kerralla. Silloin se oli toiminut erittäin hyvin. James käveli kauppakeskuksen ovesta ulos. Maanjäristys tuntui vain hämärältä ja sekavalta muistolta jossain pään perukoilla, eikä hän ollut niitä ihmisiä jotka järkyttyvät vähästä. Kauppakeskuksessa oli ollut varsin kuollutta, mikä tuntui Jamesista hiukan oudolta, koska hän ei useinkaan käynyt siellä tähän aikaan. Oven ulkopuolella seisojien joukossa käsiään ja pitämässä puhetta puolelleen tusinalla laitapuolen kulkijalle. James vilkaisi miestä. Sitten hän virnistä. Mies oli joku uskonnollisen herätyksen saanut puliveivari, taisipa olla varsin kovan kaliiberin herätys kun mies julisti olevansa itse Jeesus! Kate lähti viemään koiransa setänsä luo. Setä Ben asui useamman kilometrin päässä Katen kotoa, mutta pieni liikunta ei olisi pahitteeksi sen enempiä hänelle kuin ylivilkkaalle koirallekaan. Kate ei saanut päästään aamun omituista oloa, joka tuntui heijastuvan jokaisen vastaantulijan kasvoilta. Se ikään kuin seurasi häntä, ja pysytteli kintereillä vaikka sitä kuinka pakojuoksi. Hän oli vihainen ja katkera. Hänet oli petetty. Hän tuijotti koettaan tuimasti. Ei sitten, Hän ajatteli. Ei väkisin. Kuusi yksilöä oli kuunnellut. Kuusi! Silloin Hän huomasi jonkin sivuseikan, äänen, häiritsevän Häntä, ja Hänen oli pakko kääntää huomionsa pois tärkeämmistä asioista. Se lisäsi Hänen jo mittavaa ärtyneisyyttään. Ben avasi oven Katelle. Kate astui sisään eteiseen. Sedällä oli hissi, hän huomasi. Olihan miehellä jo ikää, vaikkei tämä näyttänytkaan varsinaisesti vanhenevan, mutta kyllä Ben olisi portaistakin selvinnyt. Ben oli tuimannäköinen, ja otti koiran kainaloonsa astellessaan hissiin. Hän heilautti kättään Katelle oven sulkeutuessa, sanomatta mitään missään vaiheessa. Kate tuijotti hissin ovea. Ben oli ollut suorastaan vihamielinen. Hän astui lähemmäs hissin ovea katsoakseen montako kerrosta Benin talossa oikeastaan oli. Hän oli tehnyt päätöksen. Tämä tapaus oli suljettava. Hän oli ilmiselvästi tehnyt huomattavia virheitä jo luodessaan sen ensimmäiset yksilöt. Kyllähän ensimmäisetkin kaksi pettivät hänet heti kun ehtivät, mutta Hän oli ajatellut, että ne oppisivat virheistään. Mutta eivät ne oppineet. Ne voisi yhtä hyvin hävittää. Ensikerralla

enemmän kuuliaisuutta ja vähemmän älyä, koska se näytti johtavan suorastaan hylkäämiseen ja sellaisten asioitten luomiseen koemaailmaan, jotka Hän oli varannut vain itselleen ja kieltänyt muilta. Liian kauan oli Hän keskittynyt muihin kokeisiin. Mutta mitä sitä turhia murehtimaan, Hänhän voisi luoda taas uuden ja paremman maailman, eihän tämänkään tekemiseen mennyt kuin seitsemän päivää. Tai oikeastaan vain kuusi, jos halusi olla tarkka. Hän oli juuri panemassa poistamisohjelmaa käyntiin kun huomasi, ettei ollut päässyt eroon häiritsevästä sivuseikoista. Kate katsoi numeroriviä, riviä toisensa perään. Kerroksia oli hissien mukaan yli tuhat, vaikkakin osa niistä oli yliviivattuja, ja vieressä oli lappu ”epäkunnossa”, ”epäonnistunut”, ”poistettu” tai ”keskeneräinen”. Kate näytti olevan kerroksessa 777? Ja Ben oli mennyt alas kerrokseen 1? Kate raotti hissikuilun ovea ja katsoi. Avaruuteen? Taivaaseen? Helvettiin? Kaikki olivat sama asia. Hän katsoi häiriötä. Se oli lähetettävä takaisin sinne minne se kuului, tai koko tapaus ei välttämättä poistuisikaan kunnolla. Hän painoi nappia, laski koiran hissiin ja sulki oven. Hän lähetti tämän kerrokseen 777. Vasta sitten Hän saattoi painaa punaista nappia tälle tapaukselle, ja kirjoittaa hissien oven viereen kerroksen 777 kohdalle teipinpalan, jossa luki sutuisin aakkosin yhdeksän karkeaa kirjainta: ”Poistettu”. Kate katsoi koiraa, joka saapui hissillä, ja yritti ymmärtää näkymää joka hissikuilusta oli auennut. Jotenkin hänestä tuntui, että hän ei missään nimessä saisi antaa hissien oven sulkeutua. Hissikuilu tuntui ikään kuin yrittävän irtautua oviaukosta, kadota kaukaisuuteen jättäen jälkeensä kerroksen 777. Kate tarttui mielijohteesta lattialla lojuvaan pöytälamppuun ja löi sillä hissikopin nappulariviä. Kipinöitä, savua, sitten ei mitään. Hissistä sammui valot. Se ei enää liikkuisi. Kuilu ei yrittänyt irtautua enää. Kate huokaisi, ja harppoi kotiin koira kainalossaan. Ben pääsisi pois portaita pitkin. Tuhannen kerroksen takaa? Ei kerroksia voinut olla niin montaa. Ei, ei voinut, hän muisti varmaan väärin. Hän yritti soittaa Ben-sedälle, mutta ei jotenkin onnistunut löytämään sen enempää tämän nimeä kuin numeroakaan puhelinluettelosta. Sitä ei ollut siellä. Hän soitti Jamesille. ”Hei! Punto tuleekin näköjään mukaamme!”, Kate sanoi puhelimeen.